

[Anders Poulsen]

Jeg er blevet gjort opmærksom på, at jeg nok skylder en berigtigelse heroppefra. Jeg tror, jeg i farten kom til at sige, at vi ikke kunne stemme for ændringsforslag nr. 2. Det, vi ikke kan gå ind for i den forbindelse, er naturligvis det, der står i SFs oprindelige lovforslag, nemlig privatforbrugsgrænsen på 82.500 kr. Ændringsforslag nr. 2 går netop ud på, at dette punkt, foreslået af SF, udgår. Naturligvis kan vi derfor medvirke til gennemførelse af ændringsforslag nr. 2.

Glistrup (FP):

For snart et halvt år siden fik vi en ny skatteminister, den sjette i rækken, efter at jobbet blev oprettet i 1975, og så kan man jo nok med Hørup spørge: hvad skulle det nu nytte med denne nye skatteminister? I den tid, som er gået, har vi kun set én eneste ting, han har kunnet gennemføre, som hans fem forgængere ikke kunne, nemlig at åbne sluserne for den nye milliardbeskatningsform, som pensionsbeskatningen udgår. Det kunne ingen af de fem andre have klaret. Men ellers er der såmænd ikke noget, som ikke kunne have været gennemført af hver af de fem andre.

Retfærdigvis må det da indrømmes, at den nye skatteminister ikke kom til verden med løfter om, at han ikke ville blive et VKR-skatteforhøjelsesplagiat, men med sloganet: nu skal retssikkerheden i Danmark sikres. Det er det, vi ser prøvestenen på i dag. Hvordan er det så med det, som skatteministeren selv har angivet som det kriterium, han skulle dømmes efter, med at sikre retssikkerheden? Ja, vi har det mest klassiske eksempel på krænkelser af de mest fundamentale retssikkerhedsbegreber, man overhovedet kan tænke sig.

Vi har en lovgivning, hvor man tilsigtet og vidende har givet visse mennesker visse bestemte, tidsbestemte, rettigheder, som skulle være udøvet allersenenest den 1. januar 1983, altså for 2 måneder siden. Nu gør man med tilbagevirkende kraft det, at man laver en lov, der udelukkende går ud på at stjæle fra de pågældende, hvad lovgivningsmagten klart og tydeligt har indrømmet dem – med fuld viden om, hvad det var, de pågældende skulle have. Det kan vist ikke tænkes, at man kan komme en retskrænkelser, en retssikkerhedskrænkelser, nærmere end det, som skatte-

ministeren i dag advokerer for at dette folketing skal gå hen og vedtage.

Man kan så spørge: ja men er det den berængte statskasse, der nødvendigvis må have disse penge? Nej, det kan ingenlunde være tilfældet. Det drejer sig om en negativ indkomstskat på alt i alt 1,6 mia kr., og det er i hvert fald allerhøjest nogle få promille, væsentligt mindre end 1 pct., af disse 1,6 mia kr., ændringerne drejer sig om. I en apartheidfølgelse af nogle særgrupper, der stort set ikke har stemmeret her i Danmark, siger man: nu tager vi det fra jer, som folketinget med åbne øjne gav jer for et år siden. Det er det eneste, der overhovedet står i dette lovforslag. Det gennemføres af de mennesker, der normalt er imod apartheid, når det foregår i Sydafrika. Så kan hr. Rahbæk Møller og hr. Stavad stå op og sige: det er dog forfærdeligt, hvad man laver dernede. Men her kan man i allerhøjeste grad sige: disse mennesker er et mindretal, de skal mishandles, de skal sparkes ud af loven – til trods for at de ganske klart har fået disse rettigheder. Det er ren og skær mindretalsfølgelse, fordi de mennesker, som det drejer sig om, ikke har nogen som helst stemmemæssig betydning. Det er det eneste indhold af det lovforslag, vi diskuterer her i dag.

Grunden til, at det er kommet frem, at man skulle gøre sådan noget, er simpelt hen den gule radioavis' sædvanlige usaglighed. Midt i den allerstængeste hedeperiode, vi overhovedet havde i sommer, fandt man pludselig på at køre en lang række – for ikke at sige alle døgnets 23 – udsendelser på, at det var helt forfærdeligt, at folketinget i februar måned 1982 havde vedtaget, at der var nogle af de mennesker, der skaber arbejdspladser, som gør gavn, som virkelig gør en indsats for, at det danske samfund skal blive stort, både her og i det fremmede, som nu begyndte at skulle have nogle små smuler udbetalt – i stedet for, at de skal have de penge i form af fradrag nogle år senere. Der var ikke én, der havde mod og mandshjerte til at sige – i hvert fald ikke en, der kunne få lov til at komme til mikrofonen –: ja men det var ikke noget, det danske folketing kludrede i i februar 1982, det var noget, vi vidste i februar 1982, det var noget, vi ganske klart både sagde og skrev og anførte, at sådan ville det gå, det måtte man bare tage med for at få ordningen til at fungere på en